

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.455 van 21 april 2016
in de zaak A. 212.297/VII-39.109.**

In zake : de NV WESTTRAC
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mario Deketelaere
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Meir 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE
WEST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 april 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 13 februari 2014 waarbij het beroep ingesteld tegen de opgelegde bijzondere voorwaarden van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide van 11 september 2013, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Westtrac voor het uitbreiden en toevoegen van een werk- en stalplaats voor landbouwvoertuigen, gelegen aan de Ramboutstraat 27-29 te Vladslo (Diksmuide), gedeeltelijk wordt ingewilligd en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 maart 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mario Deketelaere, die verschijnt voor de verzoekende partij, en adjunct-adviseur Sandy Vanparys, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij baat aan de Ramboutstraat 27-29 in Vladslo een werk- en stalplaats voor landbouwvoertuigen uit. Zij beschikt daarvoor over een milieuvergunning, geldig tot 23 oktober 2032.

3.2. Met het oog op de uitbreiding van haar inrichting, dient de verzoekende partij een milieuvergunningsaanvraag in.

3.3. Op 11 september 2013 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide de gevraagde vergunning. Er worden vier bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd.

3.4. De verzoekende partij, die niet akkoord gaat met twee van deze exploitatievoorwaarden, stelt tegen deze beslissing een administratief beroep in.

3.5. Na de nodige adviezen te hebben ingewonnen, willigt de verwerende partij het administratief beroep gedeeltelijk in. Eén van de twee gewraakte bijzondere exploitatievoorwaarden wordt geschrapt.

Dit is het bestreden besluit, waarbij het “opmaken van een masterplan in functie van toekomstige ontwikkeling in agrarische zone” als bijzondere exploitatievoorwaarde wordt opgelegd.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunten van de partijen

4. Hoewel de verzoekende partij oorspronkelijk de nietigverklaring vorderde van het gehele vergunningsbesluit, beperkt zij in haar laatste memorie haar eis tot nietigverklaring tot de gewraakte bijzondere exploitatievoorwaarde.

5. De verwerende partij ziet niet in welk belang de verzoekende partij zou kunnen doen gelden bij het niet opmaken van een masterplan, zoals opgelegd in de bijzondere exploitatievoorwaarde, behalve dat zij geen open kaart wenst te spelen, zowel naar de vergunningverlenende overheid als naar de omgeving toe. Zij acht het niet willen uitvoeren van een bijzondere exploitatievoorwaarde onrechtmatig.

Daarnaast is de verwerende partij van mening dat de betwiste voorwaarde onlosmakelijk verbonden is met de inrichting, en kan zij niet akkoord

gaan met de suggestie van de verzoekende partij om de bijzondere voorwaarde als afsplitsbaar te beschouwen.

6. In de laatste memorie voegt de verwerende partij nog toe dat de gewraakte bijzondere voorwaarde niet louter hypothetisch is, maar wel degelijk nuttig en zinvol, gelet op de specifieke historiek van de site.

Beoordeling

7. Door de bijzondere exploitatievoorwaarde wordt aan de verzoekende partij, in geval van exploitatie, een concrete verplichting opgelegd die haar rechtstoestand beïnvloedt. Zij heeft er belang bij om deze voorwaarde, indien zij onwettig blijkt, te laten nietigverklaren.

De exceptie is niet gegrond.

8. De vraag of de in het geding zijnde bijzondere exploitatievoorwaarde afsplitsbaar is van de overige bepalingen uit het bestreden besluit, hangt samen met de vraag naar de gegrondheid van het beroep, nu de verzoekende partij onder meer aanvoert dat deze geen wezenlijk verband vertonen met de milieuvergunningverlenende finaliteit van het bestuursoptreden.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunten van de partijen

9. De verzoekende partij voert in het eerste middel de schending aan van artikel 3.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II), nu de “bijzondere voorwaarde” inzake het opmaken van een masterplan niet als een “bijzondere voorwaarde” in de zin van de geschonden geachte bepaling kan worden gekwalificeerd en deze minstens zonder voorwerp en

alleszins niet-uitvoerbaar is.

Zij zet uiteen dat bijzondere vergunningsvoorwaarden kunnen worden opgelegd “met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu, en inzonderheid met het oog op de handhaving of het bereiken van de in deel 2 van (Vlarem II) opgenomen milieukwaliteitsnormen”. Aldus vullen deze “bijzondere vergunningsvoorwaarden” de in Vlarem II vastgestelde milieuvorwaarden aan of stellen zij dienaangaand bijkomende eisen. Te dezen valt evenwel niet in te zien hoe de gehekelde bijzondere exploitatievoorwaarde in deze doelstellingen zou kunnen worden ingepast.

Waar naar de mening van de verzoekende partij bijzondere exploitatievoorwaarden verband dienen te houden met de bestaande, vergunde exploitatie, en het beoogde “masterplan” blijkbaar bedoeld is voor toekomstige doch niet door de verzoekende partij geplande uitbreidingen, meent zij voorts dat de opgelegde bijzondere voorwaarde feitelijke en juridische grondslag mist.

10. De verwerende partij repliceert dat een bijzondere exploitatievoorwaarde niet in een wettelijke, decretale of reglementaire bepaling moet zijn opgenomen om te kunnen worden opgelegd. De inhoud van het masterplan dat te dezen wordt opgelegd is volgens haar klaar en duidelijk omschreven in de bijzondere voorwaarde zelf. Waar het begrip “masterplan” niet gedefinieerd is in de milieu- of stedenbouwwetgeving, vormt zulks geen belemmering om dit op te leggen, nu het Van Dale-woordenboek leert dat een “masterplan” een globaal, veelomvattend plan is.

Voorts verduidelijkt de verwerende partij dat het gevraagde masterplan net bedoeld is om zicht te krijgen op de eventuele toekomstige ontwikkelingen. Volgens haar is de opgelegde bijzondere voorwaarde perfect uitvoerbaar in de mate dat de verzoekende partij de voorwaarde ook wil uitvoeren.

11. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij toe “dat het inderdaad zo is dat de aanvraag op zich stedenbouwkundig aanvaardbaar is, maar dat de voorwaarde echter breder is en betrekking heeft op de volledige inrichting”. Ook is de bijzondere voorwaarde volgens haar niet louter hypothetisch, “maar is zij wel degelijk nuttig en zinvol, gelet op de specifieke historiek van de site”.

Beoordeling

12. Artikel 3.3.0.1 van Vlarem II laat de vergunningverlenende overheid toe om bij het verlenen van de milieuvergunning bijzondere voorwaarden op te leggen met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu.

Hoewel de verwerende partij terzake over een discretionaire bevoegdheid beschikt, is het uiteraard wel vereist dat een bijzondere voorwaarde een redelijk verantwoord verband vertoont met de gevraagde vergunning.

Uit het bestreden besluit kan niet worden afgeleid om welke specifieke met het leefmilieu verband houdende reden de verwerende partij het “aangewezen” acht aan de verzoekende partij als bijzondere exploitatievoorwaarde op te leggen een masterplan op te maken “in functie van toekomstige ontwikkeling in agrarische zone”. In het bestreden besluit wordt, omtrent de in het geding zijnde bijzondere voorwaarde, louter gesteld dat, hoewel “de exploitant (mee)deelt (...) dat er geen plannen zijn om nog uit te breiden”, zulks “geen zekerheid” is.

Blijkens de memorie van antwoord wenst de verwerende partij met de gewraakte voorwaarde een beeld te krijgen van de bedrijfsontwikkelingen die de verzoekende partij op de desbetreffende site in de toekomst al dan niet nog voor ogen zou hebben.

Dit volstaat echter niet om de bijzondere exploitatievoorwaarde te koppelen aan de milieuvergunningsaanvraag waarover de verwerende partij zich diende uit te spreken. De kwestieuze bijzondere voorwaarde kan niet worden

opgelegd in functie van hypothetische, toekomstige aanvragen. De verwerende partij weerlegt niet de grief dat de voorwaarde om zuiver hypothetische redenen wordt opgelegd.

Rekening houdend met het feit dat de verwerende partij klaarblijkelijk geen stedenbouwkundig bezwaar heeft tegen de voorliggende milieuvergunningsaanvraag, en dat zij in het kader van het voorafgaand bestuurlijk beroep zelf geen bezwaar maakte tegen een beroep dat enkel de exploitatievoorwaarden tot voorwerp had, kan de gewraakte bijzondere exploitatievoorwaarde worden afgesplitst van de overige bepalingen van het bestreden besluit. En kan bijgevolg te dezen worden overgegaan tot een gedeeltelijke nietigverklaring, zonder dat de Raad van State zich daarmee in de plaats zou stellen van het bestuur.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 13 februari 2014 in de mate dat daarin wordt besloten tot het behoud van de bijzondere exploitatievoorwaarde uit het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide van 11 september 2013 waarbij de exploitant wordt verplicht tot “het opmaken van een masterplan in functie van toekomstige ontwikkeling in agrarische zone”.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig april tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys